

Työelämästä eläkkeelle

– tarkastelussa arjen rytmit

kolmen vuosikymmenen aikana

Johanna Varjonen

1 Johdanto

Työurien pidentäminen ja eläkkeelle siirtymisen myöhentäminen ovat hallinneet julkista keskustelua vuoden 2011 eduskuntavaaleista lähtien. 1980-luvulla eläkkeellesiirtymisikä oli laskenut nopeasti sen jälkeen, kun säädökset eläkkeelle siirtymistä helpottavista varhais- ja työttömyyseläkkeistä olivat tulleet voimaan. Vuonna 1960 työelämässä oli mukana 80 % 60–64-vuotiaista miehistä, mutta vuonna 1990 tämänikäisistä oli työssä vain vajaat 30 %. Näin suuren muutoksen arveltiin johtuvan monista seikoista. Kulttuuristen muutosten nähtiin johtaneen työn arvostuksen vähenemiseen ja vapaa-aikaan liittyvien arvojen nousemiseen keskeisemmiksi. Näin myös eläkkeellä olosta on tullut hyväksytty elämänvaihe. Muiksi syiksi on esitetty eläketurvan tason nousua ja sitä, että eläkkeelle siirtäminen on yrityksille edullinen tapa vähentää työntekijöiden määrää. (Kangas, 1992, s. 480–484.) 1990-luvun talouslama aiheutti sosiaalimenojen leikkauksia, jotka kohdistuivat myös eläketurvaan. Eläkkeelle siirtymisen ehtoja on vähitellen kiristetty. Keskimääräinen eläkkeellesiirtymisikä onkin noussut, ja se oli 60 vuotta vuonna 2010. Eläkkeelle siirtyminen koetaan edelleen yleisesti toivotuksi elämänvaiheen siirtymäksi, jolloin vapaudutaan muiden asettamista aikatauluista sekä jatkuviin muutoksiin sopeutumisista ja työpaikan säilymiseen kohdistuvasta epävarmuudesta. Henkilöille, joiden elämänsisältö on rakentunut lähes täysin ansiotyöstä, eläkkeelle siirtyminen voi kuitenkin aiheuttaa pelkoja tyhjyyden tunteista ja päivärytmin katoamisesta. (Pärnänen, 2011, s. 214–220; Dufva, 2012, s. 150.)

Tässä artikkelissa tutkitaan, miten arkielämän toiminnot ja niiden rytmit muuttuvat eläkkeelle siirryttäessä. Tarkastelun kohteeksi valittiin 55–64-vuotiaat henkilöt, joista osa on jo eläkkeellä ja osa jatkaa vielä työelämässä. Pyrkimyksenä on ajankäyttöaineistojen avulla selvittää, millaisia päivärytmejä työssä tai eläkkeellä oleville voidaan identifoida ja miten ne eroavat näiden kahden ryhmän välillä. Lisäksi tarkastellaan muutoksia, joita rytmeissä on tapahtunut vuodesta 1979 vuoteen 2009. Eläk-

keelle siirtyminen tapahtuu aina tietyissä sosiokulttuurisessa kontekstissa, mistä syystä artikkelissa luodaan aluksi katsaus eläkkeelle siirtymisen olosuhteisiin ja eläkkeelle siirtyvien taustoihin tarkastelun kohteena olevina ajankohtina. Teoreettisesti rytmien tarkastelu kiinnittyy käytäntöteoriaan (Warde, 2005; Southerton, 2006; Shove, Pantzar & Watson, 2012). Käytävissä olevien aineistojemme vuoksi tarkastelemme jo olemassa olevia käytäntöjä pikemminkin kuin sitä, miten ne ovat muodostuneet. Tarkastelu kattaa kuitenkin kolme vuosikymmentä, mikä antaa mahdollisuuden tehdä havaintoja käytäntöjen mahdollisista muutoksista tänä aikana.

2 Eläkkeelle siirtymisen ehdot

Muutokset eläkkeelle siirtymisen olosuhteissa ja ehdoissa johtuvat osittain lukuisista eläkelainsäädännön muutoksista, mutta myös väestön koulutus- ja työuran muutoksista. Kansaneläke, joka vuonna 1957 säädettiin koskemaan kaikkia kansalaisia, koski subjektiivisena oikeutena vain 65 vuotta täyttäneitä, mutta varhaiseläkejärjestelmän, työkyvyttömyys- ja työttömyyseläkkeen ja perhe-eläkkeiden osalta se koski myös nuorempia. Varhennetulle vanhuuseläkkeelle on voinut päästä jo 58-vuotiaana, mutta ikäraja on vähitellen nostettu ja se on nykyisin 62 vuotta. Tämän eläkkeen käyttö on ollut verrattain vähäistä, koska se on pienentänyt saatavan eläkkeen määrää. Työkyvyttömyyseläke on ollut käytössä niille, jotka on lääketieteellisesti todettu pysyvästi työhön kykenemättömiksi. Se on aiemmin ollut yleisin tapa siirtyä eläkkeelle ennen vanhuuseläkeikää. Työttömyyseläkkeelle ovat voineet päästä tietyin edellytyksin 55–64-vuotiaat aiemmin työelämässä olleet henkilöt, joiden työttömyys oli kestänyt niin pitkään, että kaikki työttömyyspäivärahapäivät oli käytetty. Työttömyyseläkkeen ikärajoja on muutettu useaan kertaan vuoden 1980 jälkeen. (Eläketurvakeskus ja Kela, 2012.) Työttömyyseläkkeelle siirtyneiden määrät ovat pysytelleet noin kymmenen tuhannen suuruusluokassa vuosittain. Tämä eläkemuoto on poistumassa, sillä vuonna 1950 ja sen jälkeen syntyneet eivät enää voi saada sitä. (Kelan vuosikirjat 1996; 2000 ja 2010.)

Eläkellesiirtymisiän nostoon ovat tähänneet muun muassa Eläkekomitea 1990:n mietintö ja vuoden 2005 eläkeuudistus (Eläketurvakeskus, 2006). Vuoden 2005 uudistus muutti virallista vanhuuseläkellesiirtymisikää siten, että eläkkeelle on mahdollista siirtyä joustavasti ikävuosien 63 ja 68 välisenä aikana. Eläkeuudistuksen odotetaan nostavan eläkellesiirtymisikää selvästi erilaisten eläkkeiden rahamäärään vaikuttavien taloudellisten kannustimien ansiosta. Keskimääräinen eläkellesiirtymisikä vuonna 2011 oli 60 vuotta (mediaani 63 vuotta). Erilaisten varhaiseläkkeiden sijaan vanhuuseläkkeestä onkin tullut pääasiallinen reitti eläkkeelle, ja yleisimmin sille siirrytään 63 vuoden iässä. (Eläketurvakeskus, 2011; Eläketurvakeskus ja Keva, 2013; Kannisto, 2012.)

Eläkeläisten elinoloja, terveyttä ja selviytymistä arjen toiminnoista on tutkittu paljon sosiaali- ja terveystieteiden piirissä (ks. Kivilehto & Ritala, tämä teos), mutta tutkimukset on pääosin rajattu koskemaan 65-vuotiaita ja sitä vanhempia. Sama koskee eläkeläisten ajankäytön tutkimusta (esim. Ylikännö, 2008; Niemi, 2009). Niemi tarkastelee kuitenkin lyhyesti myös 55–64-vuotiaiden eläkeläisten ajankäyttöä ja toteaa, että ansiotyöajasta siirtyi yli puolet erilaisiin vapaa-ajan toimintoihin ja vajaa kolmasosa kotitöihin. Vapaa-ajan harrastuksista lisääntyi liikunta, järjestötoiminta, sosiaalinen kanssakäyminen ja television katsominen. Iän mukana ajankäyttö kuitenkin muuttui, ja varsinkin 75 vuotta täyttäneet olivat vähentäneet kotityöhön ja naapuriapuun liittyviä toimintoja. He käyttivät enemmän aikaa television katseluun, radion kuunteluun, lukemiseen, seurusteluun tuttavien kanssa ja lepäilyyn (Niemi, 2009). Tulokset perustuivat vuosina 1999–2000 koottuun ajankäyttöaineistoon. Myös Ylikännön tutkimus osoitti, että aktiiviset vapaa-ajan toiminnot vähenivät iän myötä, mukaan lukien sosiaalinen kanssakäyminen. Parempi tulotaso ei ollut suoraan yhteydessä aktiivisten vapaa-ajan toimintojen määrään, mutta tulotasolla oli kuitenkin vaikutusta siihen, millaisia toimintoja harrastettiin. Niinpä suurituloisimmat opiskelivat tai osallistuivat järjestötoimintaan muita enemmän, keskituloiset harrastivat liikuntaa ja pienituloisimmat tekivät erilaisia kotitalous- ja huoltotöitä. (Ylikännö, 2008, 86.) Britanniassa tutkittiin terveyden yhteyttä ikääntyvien arjen toimintoihin (Chilvers, Corr & Singlehurst, 2010). Terveille 60–85-vuotiaille briteille mieluisimpia olivat aktiiviseen vapaa-aikaan liittyvät toiminnot, lastenhoito ja vapaaehtoistyö, ja he käyttivät niihin enemmän aikaa kuin muu yli 65-vuotias väestö. Suomalaiset ikääntyvät pitävät myös kotitöiden tekemistä fyysisen ja henkisen kunnon ylläpitäjänä ja onnistumisen tunteiden tuottajana (Varjonen, Aalto & Leskinen, 2005, 49–50).

3 Aineisto ja tutkimusmenetelmä

3.1 Aineiston kuvaus ja tutkimuskohteen rajaus

Tutkimuksen kohdejoukkoon kuuluvat 55–64-vuotiaat ovat eläkkeellesiirtymisvaiheessa. Osa jatkaa vielä työelämässä, osa on jo jäänyt eläkkeelle joko työkyvyttömyyden, työttömyyden tai vanhuuseläkkeen vuoksi. Koska eläkkeelle on voitu siirtyä monista eri syistä, ei ollut itsestään selvää, ketkä työelämän ulkopuolella olevat henkilöt pitäisi ottaa mukaan tutkimukseen eläkeläisinä, niin että työssä ja eläkkeellä olevien ryhmät olisivat mahdollisimman vertailukelpoiset. Seuraavassa kuvaan tutkimusaineistoissa mukana olleita 55–64-vuotiaita ja heidän taustojaan.

Saman ikäryhmän tarkastelu kolmen vuosikymmenen aikana mahdollistaa ikäpolvitarkastelun. Erilaisilla elämänolosuhteilla on ollut vaikutusta siihen, milloin ja millaiselle eläkkeelle on päästy tai jouduttu. Sillä on ol-

**Taulukko 1. 55–64-vuotiaiden syntymävuodet
ajankäyttötutkimusten ajankohtina**

<i>Ajankäyttötutkimusten aineistojen hankinta</i>	<i>55–64-vuotiaiden syntymävuodet</i>
Syksy 1979	1915–1924
1987–1988	1923–1932
1999–2000	1935–1944
2009–2010	1945–1954

lut vaikutusta myös siihen, miten henkilöt päivänsä rakentavat ja millaista päivärytmiä noudattavat. Ikäpolviijaottelun perustana ovat ihmisen elämän aktiivisimman vaiheen kokemukset ja tapahtumat (Roos, 1985, s. 24). Aktiivisimmalla elämänvaiheella tarkoitetaan pääasiallisesti nuorta keski-ikää: perheen perustamista ja sen aineellisen perustan hankkimista, työuran muotoutumista. Taulukkoon 1 on koottu tutkimuksen kohteena olevien syntymävuodet kunakin tarkasteluajankohtana, ja siitä voidaan päätellä heidän kuulumisensa tiettyyn sukupolveen.

Ensimmäinen tarkasteltava ikäryhmä kuului sotasukupolveen, jonka elämää luonnehtivat sota-ajan puutteen kokeminen, lyhyt koulutus ja kaiken tekeminen itse. Seuraava ikäryhmä kuului jälleenrakentajien sukupolveen, ja kolmas ryhmä aikuistui toivorikkaalla, mutta vielä taloudellisesti niukalla viisikymmenluvulla. Roosin mukaan sekin kuului osittain jälleenrakentajien sukupolveen. Viimeisin ryhmä kuului suuriin ikäluokkiin, jota Roos nimittää suuren murroksen sukupolveksi. Heidän koulutustasonsa on merkittävästi aiempia ryhmiä korkeampi, ja monet heistä työllistyivät laajenevalle julkiselle sektorille. Samaan aikaan kaupungistuminen oli nopeaa. (Roos, 1985, s. 24–26.) Suomalaista työelämää on pidetty verrattain kovana ja joustamattomana (Kangas, 1992), ja sen ovat varmastikin kokeneet sekä sotasukupolveen että jälleenrakentajien sukupolveen kuuluneet, jotka ovat kahden varhaisimman aineiston kohderyhmänä.

Suomessa on investoitu tuntuvasti koulutukseen, mikä näkyy eri vuosikymmeninä syntyneiden yleissivistävän koulutuksen tasossa (taulukko 2).

Työssäkäyvillä 55–64-vuotiailla on korkeampi koulutus kuin vastaavanikäisillä eläkkeellä olevilla. Ero näkyy selvimmin ylioppilastutkinnon ja myös keskikoulun suorittaneiden osuuksissa, jotka ovat selvästi suuremmat työssä olevilla. (Erot ovat tilastollisesti erittäin merkitseviä, esim. vuoden 2009 aineistossa: χ^2 -testit, $p < 0,001$.) Vastaavasti vain kansakoulun tai osan keskikoulua käyneiden osuudet ovat suuremmat eläkkeellä olevilla. Koulutuksella näyttää siten olevan merkitystä sille, miten pitkään työelämässä viivytään. Samaa osoittavat Eläketurvakeskuksen tutkimukset (Järnefelt, Kautto, Nurminen & Salonen, 2013). On huomattava, että taulukon 2 luvuissa ei ole mukana työkyvyttömyyseläkkeellä olevia.

Taulukko 2. Työssä ja työ- tai muulla eläkkeellä olevien 55–64-vuotiaiden yleissivistävä koulutus 1979–2009, prosenttia

Yleissivistävä koulutus	Syksy 1979		1987		1999		2009	
	Työssä %	Eläkkeellä tai omaa kotitaloutta hoitava %	Työssä %	Eläkkeellä %	Työssä %	Eläkkeellä %	Työssä %	Eläkkeellä %
Osa kansakoulua	4	10	4	7			0	1
Kansakoulu tai osa keskikoulua	81	82	70	80	62	68	39	62
Perus- tai keskikoulu	8	6	15	8	19	20	30	21
Ylioppilas	7	2	11	6	19	12	31	16
Ei osaa sanoa	0	1	0					
Yhteensä	100	100	100	100	100	100	100	100
n	697	814	824	441	588	330	704	353

Seuraavaksi tarkastelen kohderyhmien taustoja pääasiallisen toiminnan mukaan (taulukko 3) ja täsmennän tutkimuksen kohteena olevien ryhmien rajausta.

Työssäkäyvien osuus on pysytellyt noin 45 prosentissa 55–64-vuotiaista kaikissa ajankäyttöaineistoissa. Naisilla osuus on kasvanut ja miehillä pienentynyt muutamalla prosenttiyksiköllä. Työttömänä olevien osuus oli varsin pieni kahdessa ensimmäisessä aineistossa eli vuosina 1979 ja 1987, mutta se oli ponnahtanut vuosituhannen vaihteessa 13 prosenttiin ja pysytteli vielä uusimmassa eli 2009 aineistossa noin 8 prosentissa. Sitä vastoin työkyvyttömyyseläkkeellä olevien osuus on pienentynyt tasaisesti: miehillä se pienentyi 34 prosentista vuonna 1979 21 prosenttiin vuonna 2009 ja naisilla vastaavasti 27 prosentista 10 prosenttiin. Naisista melko suuri osa eli joka kuudes kuului omaa kotitaloutta hoitaviin vielä 1979. Heidän määränsä oli vähentynyt pariin prosenttiin vuonna 2009.

Työllisistä maatalousyrittäjien osuus oli runsas neljännes (28 %) vielä vuoden 1979 aineistossa, mutta sen jälkeen osuus pieneni tasaisesti. Vuonna 1987 se oli 23 % ja vuonna 1999 7 %. Vuonna 2009 maatalousyrittäjien ajankäyttöä ei enää erikseen raportoitu, koska heitä oli aineistossa niin vähän (Pääkkönen & Hanifi, 2011, 82). Vastaavasti palkkatyössä olevien osuus työllisistä on kasvanut. Heitä oli vuonna 2009 noin 80 %. Elinkeino- rakenteen muutoksella voi olla vaikutusta päivärytmeihin, sillä maatalousyrittäjät työskentelevät kotitalalla, jolloin kotityöt ja ansiotyö voivat loimittua toisiinsa.

Kohderyhmän rajausta tehtäessä työssä olevien ryhmä oli yksiselitteinen: jos on työssä vaikka osa-aikaisestikin, kuuluu työllisiin. Eläkkeellä ole-

Taulukko 3. 55–64-vuotiaiden työllisyys ja muu toiminta 1979, 1987, 1999 ja 2009, prosenttia

	Syksy 1979		1987		1999		2009	
	Mies %	Nainen %	Mies %	Nainen %	Mies %	Nainen %	Mies %	Nainen %
Työllinen	51	42	45	43	45	42	45	53
Työtön	4	4	1	1	14	13	8	8
Työkyvyttömyyseläkkeellä	34	27	29	23	16	16	21	10
Muulla eläkkeellä	11	10	24	24	24	24	25	25
Omaa kotitaloutta hoitava		17	0	8		4		2
Opiskelija				0		1	0	0
Muu		1	1	1	1	0	0	1
Yhteensä	100	100	100	100	100	100	100	100
n	624	887	621	644	445	473	470	587

Lähde: Tilastokeskuksen ajankäyttöaineistot.

vien rajausta jouduttiin pohtimaan. Koska työllisten ja eläkeläisten ryhmien haluttiin olevan mahdollisimman samanlaiset toimintakyvyiltään, päätettiin työkyvyttömyyseläkkeellä olevat rajata tutkimusjoukon ulkopuolelle, sillä sairaus voi rajoittaa erilaisiin toimintoihin ryhtymistä. Mukaan ei myöskään otettu omaa kotitaloutta hoitavia, koska he eivät aiemmin ole olleet työssä. Samoin tarkastelun ulkopuolelle jätettiin työttömänä tai lomautettuna olevat henkilöt. Poikkeuksen rajaukseen tuotti vuoden 1979 aineisto sen vuoksi, että muulla eläkkeellä olevien määrä oli otoksessa kovin pieni: miehillä oli 68 ja naisilla 86 ajankäytön tutkimuspäivää, jotka vielä jakaantuivat arki- ja viikonlopun päiviin. Sen vuoksi vuoden 1979 aineistoon otettiin mukaan lisäksi työttömät, työkyvyttömät ja omaa kotitaloutta hoitavat. Sen sijaan muiden vuosien eläkkeellä olevien joukko sisältää vain muulla kuin työkyvyttömyyseläkkeellä olevat.

3.2 Rytmien tarkastelunäkökulmat

Luvussa 2.1 on kuvattu rytmeihin liittyvää kirjallisuutta ja käsitteitä sekä empiirisen tutkimuksen aineistoja ja niiden työstämisestä rytmien tutkimiseen soveltuviksi. Sen vuoksi tässä artikkelissa kuvataan vain lyhyesti analyysimenetelmää ja rytmien kuvaamistapoja ja siirrytään sen jälkeen esittelemään tuloksia. Lopuksi pohditaan rytmien muutosta ja sen merkitystä eläkkeelle siirtymisen käännekohdassa.

Kollektiivisilla rytmeillä tarkoitetaan sitä, että tietyt käytännöt ajoittuvat monilla ihmisillä samoihin kellonaikoihin. Jos jokin toiminto ajoittuu *pääosin* tiettyihin kellonaikoihin, rytmi on *vahva* tai *selvä*. Jos taas jo-

kin toiminto ei näytä kasautuvan erityisesti mihinkään kellonaikaan, selvää kollektiivista rytmiä ei ole. Analyysissä rytmin käsite edellyttää siten vaihtelua yksittäisen toiminnan ajoittumisessa päivään. Käytettävissä olevat aineistot kuvaavat yksilöiden ajankäyttöä. Analyysit tehtiin erikseen viikonlopun ja muiden viikonpäivien rytmeistä sekä miesten ja naisten rytmeistä. Taustalla oli aiempaan tutkimukseen perustuva tieto siitä, että ajankäytössä on eroja sukupuolen mukaan myös ikääntyneillä (esim. Niemi, 2009), ja oletus, että lauantain ja sunnuntain päivärytmi poikkeaa muiden päivien rytmistä. Nämä oletukset tuottivat yhteensä 32 erillistä analyysia, joiden tuloksista on huomattava, että niitä ei voi summata laskeamalla suoraan yhteen esimerkiksi miesten ja naisten tai arjen ja viikonlopun tietoja. Analyysit sisältävät aina yhden elementin kustakin seuraavasta osiosta:

Siirtymävaihe: työelämässä / eläkkeellä

Sukupuoli: mies / nainen

Viikonpäivä: arki / viikonloppu

Tutkimusaineistot: vuodet 1979, 1987, 1999, 2009

Tässä artikkelissa ei käydä järjestelmällisesti läpi kaikkia analyysituloksia, vaan keskitytään tarkastelemaan eroja, joita on työelämässä mukana olevien ja eläkkeelle siirtyneiden arjen (maanantai–perjantai) päivärytmissä. Jäljempänä arki-sanalla tarkoitetaan nimenomaan arkea erotuksena viikonlopusta.

Rytmejä analysoidaan sen mukaan, *kuinka monta prosenttia tutkimukseen osallistuneista 55–64-vuotiaista on osallistunut toimintoon* kunakin tarkastelun kohteena olevana episodina (10 minuutin aikajaksona, joita on tarkastelussa 36 kpl päivää kohden). Päivän toimintorytmiä voidaan havainnollistaa graafisin kuvioin joko niin, että yhdessä kuvassa esitetään kaikki toiminnot (esim. kuvio 1), tai niin, että kuvaan on valittu vain yksi tai kaksi toimintoa (esim. kuvio 3). Tällöin samaan kuvaan saadaan näkyviin eri vuosien rytmit ilman, että kuvioista tulisi liian vaikeasti hahmotettavia.

Toiseksi tarkastellaan sitä, ovatko kollektiivisten rytmien vahvuudet muuttuneet vuosikymmenien kuluessa. Rytmeille kehitettiin mittari, jossa määritettiin *vahva, kohtalainen* ja *heikko* kollektiivinen rytmi (ks. luku 2.1: menetelmä).

4 Arjen rytmit ja niiden muutokset 1979–2009

4.1 Rytmien kokonaiskuva

Rytmejä koskevat analyysit osoittivat, että erot työssä ja eläkkeellä olevien välillä olivat suuremmat arkipäivinä kuin viikonloppuisin. Siksi seuraavassa keskitytään kuvaamaan vain arkipäivien rytmejä ja niiden muutosta eri vuosikymmeninä. Kunkin toimintoryhmän yhteydessä tarkastellaan sekä työelämässä olevien että eläkkeellä olevien rytmikuvista esille nousseita seikkoja. Tarkasteltava aika on kello kuudesta aamulla puoleenyöhön. Miesten ja naisten rytmejä tarkastellaan erikseen.

Aloitetaan esittämällä kaikkia päivän toimintoja ja niiden ajoittumista esittävät kuviot sekä työssäkäyvän että eläkkeellä olevan arkipäivästä vuodelta 2009. Kuvioista saa kokonaiskuvan siitä, miten eri toiminnot keskimäärin ajoittuvat ja lomittuvat 55–64-vuotiaiden naisten päivässä (kuviot 1 ja 2). Sen jälkeen käyn toimintoryhmittäin läpi eri vuosikymmenien ajankäytön rytmejä ja niiden muutoksia. Muutoksia voivat aiheuttaa toisaalta toimintojen ajoittuminen eri tavoin kuin aiemmin ja toisaalta toimintoihin osallistumisen lisääntyminen tai vähentyminen.

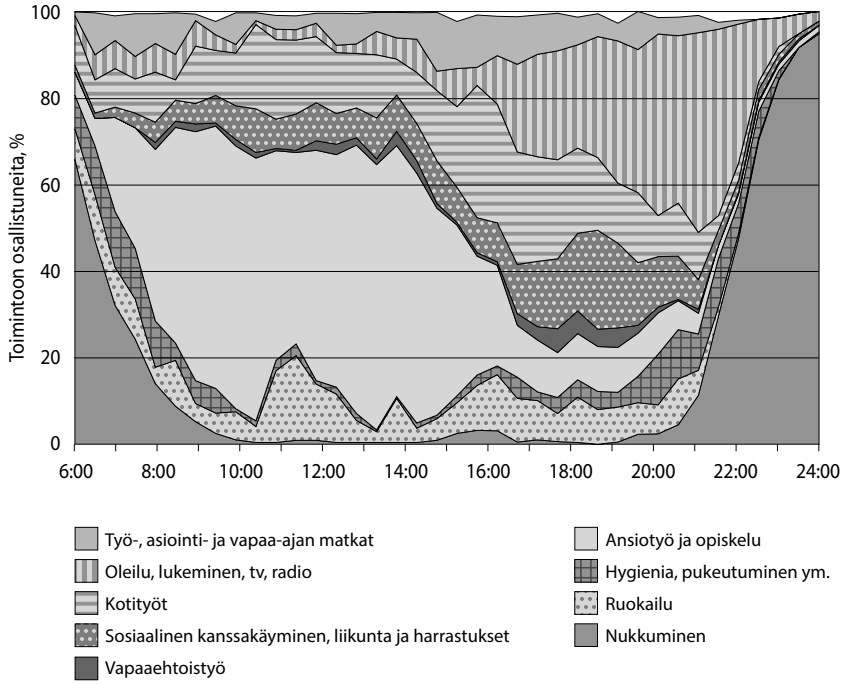
Kuvioista näkyy, että ansiotyö rytmittää työssäkäyvän päivää noin klo 16.30 asti, jonka jälkeen vapaa-aika tulee vallitsevaksi toiminnoksi. Kotitöiden tekemisellä ei näytä olevan selvää paikkaa päivässä, mikä johtuu siitä, että vapaa- ja lomapäivinä kotitöitä voidaan tehdä aamu- ja keskipäivän aikaan. Sosiaalinen kanssakäyminen, liikunta ja harrastukset kuitenkin sijoittuvat selvästi iltaan.

Eläkkeellä olevan naisen päivää rytmittävät kotityöt aina klo 17 asti (kuvio 2). Sen jälkeen vapaa-aika tulee vallitsevaksi aivan samoin kuin hänen työssä käyvällä sisarellaan. Sosiaalinen kanssakäyminen, liikunta ja harrastukset sekä vapaaehtoistyö ajoittuvat tasaisesti päivän mittaan ilman erityistä rytmiä. Vapaaehtoistyötä on enemmän kuin työssäkäyvillä, ja se sijoittuu tasaisesti klo 9 ja 20 välille. Työssäkäyvien lounasaika on selväpiirteisesti klo 11 ja 12 välillä, kun taas eläkkeellä olevilla ei selvää rytmiä näy lukuun ottamatta lyhyttä ruokailuhuippua klo 13.

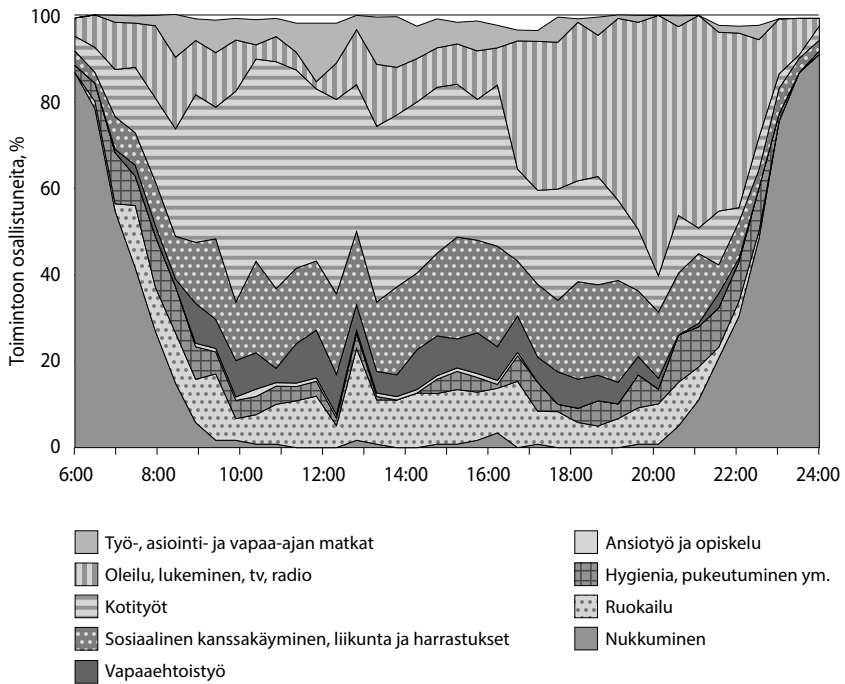
Kuviot kertovat naisten päivästä, mutta miesten päivät ovat hyvin samankaltaisia sekä työllisillä että eläkeläisillä. Miehet osallistuvat kuitenkin enemmän vapaa-ajan toimintoihin ja vähemmän kotitöihin kuin naiset. Seuraavassa tekstijaksossa kuvataan nukkumisen, ansiotyön, kotityön ja vapaa-ajan rytmejä ja niiden mahdollista muutosta eri vuosikymmeninä.

Kuvio 1. Arkipäivän toiminnot ja niiden ajoittuminen työssäkäyvällä, 2009

Kuvio 2. Arkipäivän toiminnot ja niiden ajoittuminen eläkkeellä, 2009

4.2 Yksittäisten toimintojen rytmit

Fysiologinen rytmi: nukkuminen

Työelämässä mukana olevien *miesten* nukkumisrytmi on myöhentynyt noin tunnilla sekä aamulla että illalla. Aamulla herääminen on myöhentynyt klo 6.30:sta klo 7.30:een. Yhteinen rytmi on heikentynyt klo 6 jälkeen, mitä osoittaa, että vuonna 1979 enää joka kymmenes työssä käyvä nukkui klo 7, mutta vuonna 2009 joka kymmenes nukkui vielä klo 8.30. Eläkkeellä olevien nukkumisaika on myös myöhentynyt, mutta vain aamusta, sillä vuonna 1979 herättiin puolitoista tuntia aikaisemmin kuin vuonna 2009. Illalla nukkumaanmenoajoissa ei sen sijaan ole suurta eroa eri vuosikymmenten välillä. Aikaisin eli klo 21 nukkumaan menijöitä oli tosin enemmän vuosina 1979 ja 1987. Samoin vuonna 1979 otettiin päiväunet puolen päivän aikaan useammin kuin muina vuosina.

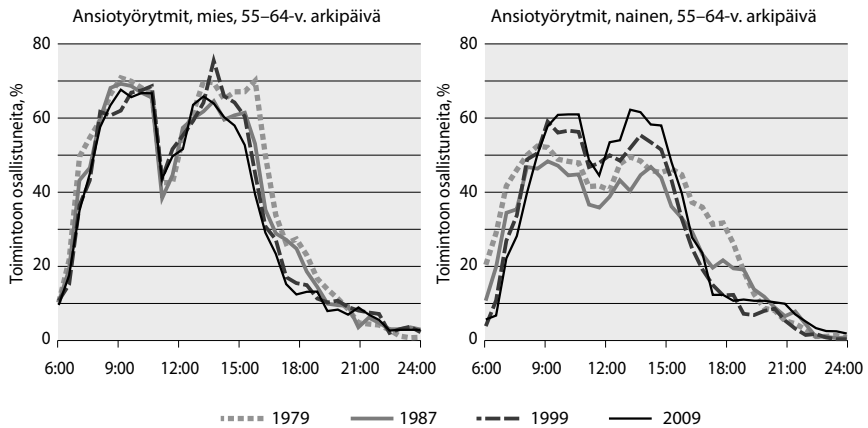
Naisten nukkumisaika on muuttunut samansuuntaisesti kuin miesten mutta vähemmän. Työssäkäyvien aamut ovat myöhentyneet puoli tuntia ja illat samoin. Aamut ovat kuitenkin edelleen varsin aikaisia. Vuonna 1979 useampi kuin joka toinen oli herännyt jo ennen klo 6:ta ja vuonna 2009 ennen klo 6.30. Eläkkeellä olevien nukkumisrytmi on noin puoli tuntia myöhäisempi kuin työssäkäyvien.

Yhteiskunnan määrittämä rytmi: ansiotyö

Miesten ansiotyöpäivän alkamisaika on pysynyt samana kaikkina vuosikymmeninä. Noin 10 % miehistä aloittaa työt klo 6, ja klo 9 mennessä työssä on jo 70 % miehistä (kuvio 3). Lounasta syödään yhdenmukaisesti klo 11, eli siinä yhteinen rytmi on pysynyt vahvana. Iltapäivän työajoissa on tapahtunut jonkin verran muutoksia: vuonna 1979 työssä viivytettiin klo 15.30:een, mutta seuraavina vuosikymmeninä työssä olijojen määrä väheni tasaisesti jo klo 13 alkaen. Ennen vuosituuhannen vaihdetta miehet tekivät vielä alkuillasta enemmän ansiotyötä kuin myöhemmin vuosikymmeninä (ero noin 15 prosenttiyksikköä) (kuvio 3). Muutos johtuu todennäköisesti eläinten hoitoa harjoittavien maatalousyrittäjien työstä, joka ajoittuu aamuun ja iltaan. Karjatilallisten osuus väestöstä on kutistunut nopeasti 1990-luvulta lähtien. Myös eläkkeellä olevien miesten rytmissä on nähtävissä sama ilmiö, vaikkakin työhön osallistujien määrät ovat pienempiä. Noin 5 % eläkeläismiehistä oli ansiotyössä aamulla ja illalla vuosina 1979 ja 1988, mutta myöhemmin tutkimusajankohtina työssäolosta ei enää ollut havaintoja.

Naisten työ ajoittuu aiempaa lyhyemmälle aikavälille päivässä samoin kuin miestenkin (kuvio 3). Työajan alku on myöhentynyt tunnilla, aikaisen aamun tunteina jopa puoleltoista tunnilla, ja vastaavasti illalla työ päättyy hivenen aikaisemmin. Vuosien 1979 ja 1987 työaika ajoittui selvästi myöhemmäksi illalla, mikä johtunee maatalous- ja karjanhoitotyötä tekevien suuremmasta osuudesta noina vuosina. Kodin ulkopuoliseen ansio-

Kuvio 3. Työllisten miesten ja naisten ansiotyörytmi 1979–2009

työhön osallistuneiden naisten määrä on lisääntynyt vuoden 1987 jälkeen, ja työ ajoittuu aikaisempaa enemmän klo 9 ja klo 14.30 väliselle ajalle, jolloin lounastaukoa lukuun ottamatta noin 60 % naisista tekee ansiotyötä. Päivä päättyy verrattain aikaisin, sillä kello 16 aikaan töissä on vajaat 30 %, mutta klo 17 enää joka kymmenes naisista.

Rytmien muutoksia eri vuosien välillä on vaikea kuvata tarkasti kuvion 3 kaltaisilla graafisilla esityksillä. Kvantitatiivisesti muutoksen suuruutta voidaan kuvata keskimääräisillä osallistumisosuuksilla. Keskimääräisellä osallistumisosuudella tarkoitetaan kaikkien kello 6:n ja kello 23.30 välille sijoittuneiden episodien aikana kyseiseen toimintoon osallistuneiden prosentuaalista keskiarvoa. Esimerkiksi vuonna 2009 miehistä kello kuuden aikaan ansiotyöhön osallistui 10 %, kello 9 lähes 70 % ja kello 19 jälleen 10 %. Taulukossa 4 esitetään päivän kaikkien episodien osallistumiskeskiarvo, joka oli 33 %. Taulukosta 4 ilmenee myös, että vuonna 1979 keskimääräinen työhönosallistumisosuus oli 38 % ja vuonna 1999 35 %. Keskimääräiset osallistumisosuudet kuvaavat tiivistetysti vuosikymmenten välillä tapahtuneita muutoksia työhön osallistuneiden määrissä ja täydentävät siten graafisten kuvioiden tuottamaa kuvaa muutoksista. On kuitenkin huomattava, että keskimääräiset osallistumisosuudet eivät kuvaa päivärytmejä, vaan nimenomaan osallistumista. Jos osallistuminen on vähentynyt, se tarkoittaa, että toimintoihin käytetään myös keskimäärin vähemmän aikaa. Näitä molempia tapoja käytetään myös jäljempänä kuvattaessa muita toimintoja ja niihin osallistuneiden osuuksissa tapahtuneita muutoksia. Keskimääräiset osallistumisosuudet on laskettu Excel-tilaukoihin kootuista ja järjestetyistä episodeittaisista osallistumisprosentteista. Tästä syystä eri vuosien välisten muutosten suuruutta ei voitu testata tilastollisesti.

**Taulukko 4. Ansiotyöhön ja vapaaehtoistyöhön osallistuminen
(klo 6.00 – klo 23.30)**

Osallistumisosuus keskimäärin episodien kohden								
Miehet					Naiset			
Syksy 1979	1987	1999	2009	Syksy 1979	1987	1999	2009	
%	%	%	%	%	%	%	%	%
Ansiotyö								
Työssä	38	35	35	33	31	27	28	30
Eläkkeellä	2	2	1	–	1	1	–	–
Vapaaehtoistyö								
Työssä	1	1	1	1	1	1	1	2
Eläkkeellä	2	3	6	4	2	2	5	5

Eläkkeellä olevat tekevät ansiotyötä tai opiskelevat erittäin vähän. Sen sijaan ansiotyön tilalle on tullut *vapaaehtoistyötä*, ja siihen osallistuminen on viime vuosina lisääntynyt (taulukko 4). Vapaaehtoistyö sisältää epävirallisen naapuriavun ja aktiivisen osallistumisen yhdistysten toimintaan (esimerkiksi myyjäisten järjestäminen, hallituksen jäsenyys jne.). Vuonna 2009 se ajoittui pääosin klo 9 ja klo 18 välille, jona aikana 7–10 % eläkeläisistä osallistui vapaaehtoistyöhön. Ansiotyöhön osallistuneiden määrä näyttää siis vuosien saatossa kutistuneen sekä työssä että eläkkeellä olevien keskuudessa, mutta eläkkeellä olevien *vapaaehtoistyöhön* osallistuminen on lisääntynyt. Eniten vapaaehtoistyötä tehtiin kuitenkin vuosituhanen vaihteessa, sillä vuoden 2009 aineistossa siihen osallistuneita oli jonkin verran vähemmän.

Sitoutumiseen perustuva rytmi: kotityöt

Työelämässä olevat miehet ovat lisänneet hiukan kotitöiden tekemistä kolmen vuosikymmenen aikana, vaikka edelleenkin sen määrä on verrattain vähäinen. Kotitöihin osallistuvia oli keskimäärin 7 % episodien kohti vuonna 1979 ja sen jälkeen 9 % (taulukko 5). Siinä, miten työt ajoittuvat päivään, on kuitenkin eroa. Ennen 1990-lukua kotitöitä tehtiin sekä aamupäivällä että iltapäivällä, mutta sen jälkeen kotitöiden tekeminen on painottunut iltapäivään, klo 16 ja 17 välille, jolloin runsas viidennes miehistä teki jotakin kotityötä. Muutoksessa lienee kyse jälleen maataloustyötä tekevien miesten osuuden pienentymisestä aineistossa, sillä maatalon töiden lomassa voitiin hyvin käydä asioilla ja ostoksilla tai valmistaa ruokaa. Eläkkeellä olevat miehet osallistuvat kotitöihin enemmän kuin työlliset, eikä osuudessa ole tapahtunut merkittäviä muutoksia vuosikymmenten kuluessa. Keskimäärin osallistujia on ollut noin 20 prosenttia episodien kohti (taulukko 5).

Taulukko 5. Kotitöihin osallistuminen (klo 6.00 – 23.30)

Osallistumisosuus keskimäärin episodien kohden

	<i>Miehet</i>				<i>Naiset</i>			
	<i>Syksy 1979 %</i>	<i>1987 %</i>	<i>1999 %</i>	<i>2009 %</i>	<i>Syksy 1979 %</i>	<i>1987 %</i>	<i>1999 %</i>	<i>2009 %</i>
Työssä	7	10	10	11	22	21	17	14
Eläkkeellä	19	20	19	18	32	28	26	26

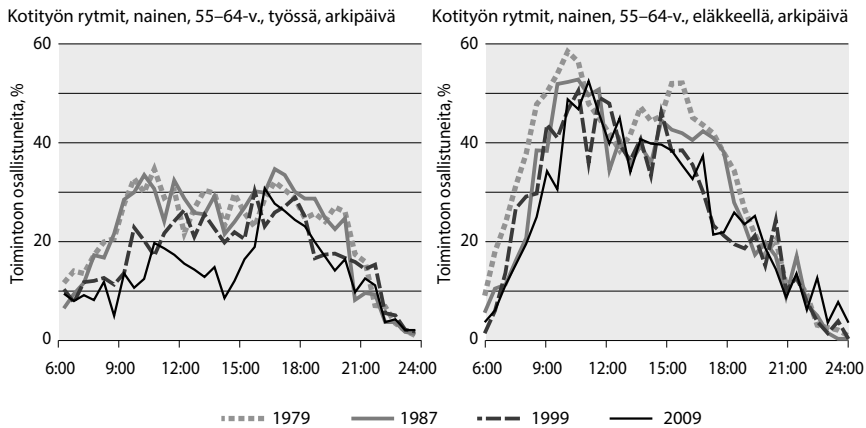
Työssä käyvien naisten kotitöiden määrässä ja ajoittumisessa on tapahtunut merkittäviä muutoksia. Keskimääräiset osallistumisosuudet ovat kutistuneet 22 %:sta 14 %:iin vuonna 2009. Ennen 1990-lukua naistenkin työt ovat ajoittuneet sekä aamupäivään että iltapäivään ja jatkuneet melko yleisesti aina klo 19 asti. Selvää rytmiä ei siis ollut. Rytmii on alkanut muodostua vuosituhannen vaihteessa ja sen jälkeen. Kotityöt ajoittuvat entistä selvemmin töiden jälkeen klo 15.30–17.30, jona aikana 30 prosenttia työssäkäyvistä naisista tekee kotitöitä (kuvio 4). Osan tästä kasautumasta selittää ostosten teko, joka ajoittuu juuri klo 16–16.30 välille. Työelämässä mukana olevat 55–64-vuotiaat naiset ovat huomattavasti vähentäneet kotitöiden tekemistä kahden viimeisen vuosikymmenen aikana. Se selittyy osaksi kotona työskentelevien (maatilan emäntien) osuuden pienentymisellä, minkä johdosta myös arkilounaan valmistus kotona on vähentynyt. Kulttuurisilla muutoksilla ja elintarviketeollisuuden tuotekehittelillä on myös vaikutuksensa, sillä kotitöistä eniten aikaa vienyt ruoanvalmistus on niiden ansiosta nopeutunut merkittävästi.

Eläkkeellä olevien naisten kotitöihin osallistumisessa ei sen sijaan ole aivan vastaavaa muutosta tapahtunut. Kuitenkin episodien keskimääräiset osallistumisosuudet ovat vuosien varrella tasaisesti pienentyneet 31 %:sta 26 %:iin. Työt ovat myös keskittyneet lyhyemmälle aikavälille päivään. Uusimman vuoden 2009 tutkimuksen mukaan töitä tehdään eniten klo 10 ja 13 välillä, kun aikaisempien ajankäyttötutkimusten vuosina kotitöitä alettiin tehdä aikaisemmin ja niitä jatkettiin myöhempään, aina klo 17 asti.

Omaehtoiset rytmit: vapaa-aika

Vapaa-aikaa tarkastellaan seuraavassa jaoteltuna sen mukaan, miten aktiivista tai passiivista se on liikunnallisesti tai sosiaalisesti. Aktiiviseksi vapaa-ajaksi määriteltiin sellaiset toiminnot, jotka yleensä edellyttävät lähtemistä kodin ulkopuolelle tai kanssakäymistä muiden ihmisten kanssa. Passiiviseksi vapaa-ajaksi luokiteltiin toiminnot, joita voi tehdä kotona ja yksin, paikallaan ollen (vrt. vastaavat erottelut Ylikännö, 2008, 72; Glorieux, Laurijssen, Minnen & van Tienoven, 2010).

Kuvio 4. Kotityön rytmit työssäkävillä ja eläkkeellä olevilla naisilla

Aktiivinen vapaa-aika: liikunta, harrastukset, osallistuminen, sosiaalinen kanssakäyminen

Työelämässä olevien miesten osallistumisessa aktiivisen vapaa-ajan viettoon ei ilmennyt merkittäviä muutoksia lukuun ottamatta vuotta 2009, jolloin se oli lisääntynyt parilla prosenttiyksiköllä (taulukko 6). Liikunta on pääosassa aktiivisessa vapaa-ajassa iltapäivisin ja harrastukset iltaisin. Liikunta ajoittui töiden jälkeen klo 17 ja 19 välille (kuvio 5).

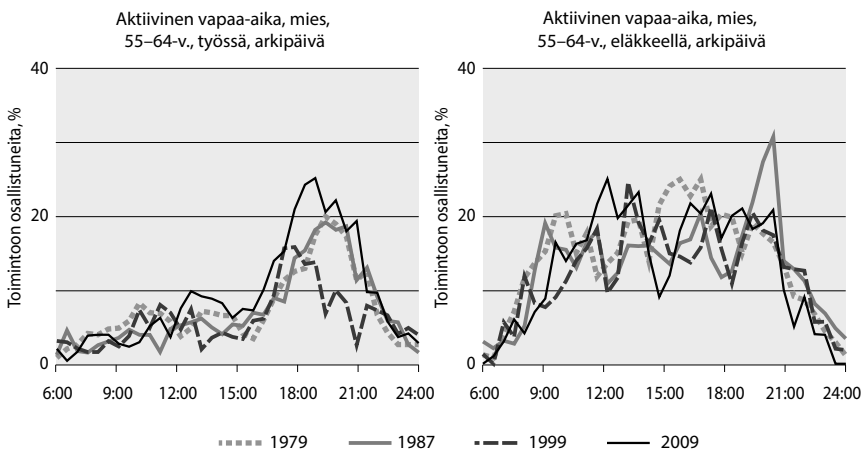
Eläkkeellä olevat miehet osallistuvat aktiivisiin vapaa-ajan toimintoihin enemmän kuin työelämässä olevat. Osallistuneiden keskimääräiset osuudet episodeittain ovat kuitenkin hiljalleen pienentyneet vuoden 1979 15 %:sta vuoden 2009 13 %:iin. Koska eläkeläisillä ei ole yhteisiä aikaan sidottuja toimintoja kuten työssäkävillä on, toiminnot levittäytyvät päivän eri tunneille ilman havaittavissa olevaa rytmiä (kuvio 5). Ajoituksessa ei ole tapahtunut suuria muutoksia tarkasteltujen vuosikymmenten aikana; osallistumishuippuja sijoittuu klo 12 ja 20 välille kaikkina aikoina.

Työssäkävien naisten aktiiviset vapaa-ajan toiminnot noudattavat selvää rytmiä. Noin 5–10 % naisista aloittaa päivän aktiivisilla harrastuksilla, mutta niihin osallistuminen lisääntyy erityisesti ansio- ja kotitöiden jälkeen klo 17 ja saavuttaa osallistumishuipun noin klo 19–20. Eläkkeellä olevien naisten osallistuminen aktiivisiin vapaa-ajan toimintoihin ei sen sijaan noudata mitään erityistä rytmiä. Toimintoihin osallistutaan pitkin päivää, kuitenkin niin, että aamut ja illat on varattu muille toiminnoille. Eri vuosikymmeninä ei näy mainittavia eroja aktiivisuudessa osallistua toimintoihin tai toimintojen ajoituksessa.

Taulukko 6. Sosiaaliseen kanssakäymiseen, liikuntaan ja harrastuksiin osallistuminen (klo 6.00–23.30)

	Osallistumisosuus keskimäärin episodiat kohden							
	Miehet				Naiset			
	Syksy 1979 %	1987 %	1999 %	2009 %	Syksy 1979 %	1987 %	1999 %	2009 %
Työssä	7	7	6	9	7	9	7	8
Eläkkeellä	14	13	12	13	12	14	13	15

Kuvio 5. Aktiivisen vapaa-ajan rytmit työssäkäyvillä ja eläkkeellä olevilla miehillä

Passiivinen, kotikeskeinen vapaa-ajan vietto: lukeminen, radion ja musiikin kuuntelu ja television katselu

Lukemiseen, television katseluun, radion ja musiikin kuunteluun ja oleiluun osallistumisen määrässä ei ole tapahtunut merkittäviä muutoksia eri vuosikymmeninä, ja rytmikin on hyvin yhtenäinen niin työssä kuin eläkkeellä olevien keskuudessa (taulukko 7 ja kuvio 6).

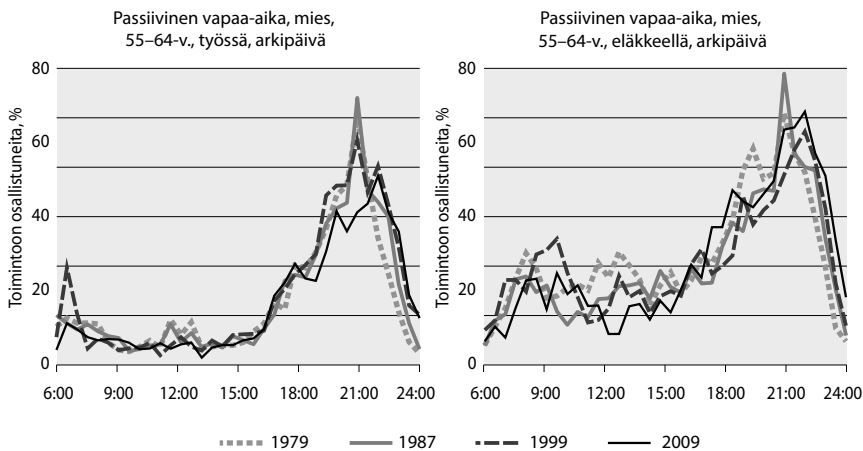
Itse asiassa passiivisen vapaa-ajan vieton rytmi on nukkumisrytmin jälkeen yhtenäinen koko 55–64-vuotiaalla väestöllä. Rytmii on myös pysynyt hyvin samanlaisena eri vuosikymmeninä. Ainoa muutos on toimintojen vähittäinen myöhentyminen illalla. Kun esimerkiksi vuonna 1979 työssä käyvistä miehistä noin 14 % vietti passiivista vapaa-aikaa klo 22.30, vuonna 2009 niin teki vielä 36 %. Eläkkeellä olevilla miehilläkin on hyvin selvä rytmi, joka ei ole vuosien saatossa juurikaan muuttunut. Lukeminen, television katselu ja radion kuuntelu sijoittuvat aamun tunteihin, jonka jälkeen

Taulukko 7. Lukemiseen, television katseluun, radion ja musiikin kuunteluun sekä oleiluun osallistuminen (klo 6.00–23.30)

Osallistumisosuus keskimäärin episodien kohden

	Miehet				Naiset			
	Syksy 1979 %	1987 %	1999 %	2009 %	Syksy 1979 %	1987 %	1999 %	2009 %
Työssä	17	17	19	16	13	14	17	14
Eläkkeellä	29	27	28	28	21	23	23	21

Kuvio 6. Passiivisen vapaa-ajan rytmit työssäkäyvillä ja eläkkeellä olevilla miehillä

muut toiminnot valtaavat alaa. Vapaa-ajan toiminnot yleistyvät uudelleen noin klo 17 alkaen ja saavuttavat huipun klo 20.30–21.30.

Naisten passiivisen vapaa-ajan toimintoihin osallistuminen on varsin samanlaista kuin miesten. Rytmii on selvä ja kehitys on samanlainen eri vuosikymmeninä kuin miehilläkin (kuvio 6). Eläkkeellä olevien naisten passiivisen vapaa-ajan vietto on kuitenkin aikaistunut parilla tunnilla vuosien 1979 ja 1987 jälkeen, eli se alkaa jo klo 17.

Puoli yhdeksän uutiset näyttävät myös menettäneen asemansa illan päärytmittäjänä vuonna 2009 niin miehillä kuin naisillakin. Rytmien myöhentymien on todennäköisesti seurausta televisiolähetysten jatkumisesta myöhempään kuin vielä 1980-luvulla. Puoli yhdeksän uutisten aika on kuitenkin yksi kolmesta yleisimmästä television katsomisen ajankohdasta vielä vuonna 2009.

Taulukko 8. Työ-, asiointi- ja vapaa-ajan matkoihin osallistuminen (klo 6.00–23.30)

	Osallistumisosuus keskimäärin episodien kohden							
	Miehet				Naiset			
	Syksy 1979 %	1987 %	1999 %	2009 %	Syksy 1979 %	1987 %	1999 %	2009 %
Työssä	4	5	7	5	4	5	5	6
Eläkkeellä	4	5	6	6	3	4	4	4

Matkat: työ-, asiointi- ja vapaa-ajan matkat

Matkat liittyvät aina johonkin toiseen toimintoon (esimerkiksi ansiotyöhön tai ostosten tekoon), ja niiden ajoittuminen riippuu kyseisen ”isäntätoiminnon” ajoittumisesta. Työssäkäyvillä noin puolet arkipäivän matka-ajasta kuluu työmatkoihin. Kiintoisaa on havaita, että työssä ja eläkkeellä olevien kesken ei ole paljoakaan eroa paikasta toiseen liikkumisen määrässä (taulukko 8). Vaikka 55–64-vuotiaat eläkeläiset viettävät luonnollisesti enemmän aikaa kotona kuin työpaikoillaan työtä tekevät, he eivät näytä juuttuneen koteihinsa, vaikka useat eläkeläisiä yleensä koskevat tutkimukset niin esittävät (Ylikännö, 2008; Niemi, 2009).

Työssä käyvien miesten työ-, asiointi- ja vapaa-ajan matkoihin osallistuminen näyttää lisääntyneen aina vuoteen 1999, jonka jälkeen se alkoi vähetä. Aamun matkustushuippu on tasaantunut klo 6.30 ja 8.00 välille, mutta illan matkustushuippu on vieläkin varsin selvä: se ajoittuu klo 16:een. Naisten työ- tai vapaa-aikoihin liittyvät matkat ovat hiljalleen lisääntyneet toisin kuin miesten, mutta erot eivät ole suuret. Naisten työmatkat ajoittuivat vuonna 2009 klo 6.30:n ja klo 8.30:n välille. Iltapäivän paluumatkat ajoittuvat pitemmälle ajalle kuin miehillä, ja matkustushuiput osuvat klo 15, klo 16 ja klo 17 aikaan. Eri vuosikymmenten kuva on varsin yhteneväinen, suuria muutoksia ei ole havaittavissa.

Eläkeläisten paikasta toiseen liikkumisella ei ole selvää rytmiä, vaan matkahuippuja on pitkin päivää klo 10 ja 17.30 välillä. Eri vuosikymmenien yleiskuva on varsin samanlainen: ei erityistä rytmiä. Miesten ja naisten välillä on ero ainoastaan siten, että naisten liikkeellä olo vähenee iltapäivän aikana tasaisesti ja miehillä oli useita matkahuippuja pitkin päivää.

5 Rytmien muutoksen kokoavaa tarkastelua

5.1 Yksittäisten toimintojen rytmit

Kolmen vuosikymmenen aikana tapahtuneet muutokset 55–64-vuotiaiden ikäryhmässä ovat yllättävän vähäisiä. Päivärytmin yleinen myöhenyminen on selvä muutos, mutta edelleen 55–64-vuotiaat työssäkäyvät heittävät varsin aikaisin ja lähtevät töihin kuten aikaisempina vuosikymmeninä. Eläkkeellä olevat ovat aktiivisia suurin piirtein saman ajan päivästä kuin työelämässä mukana olevat; he tekevät kotitöitä, vapaaehtoistyötä ja harrastavat enemmän liikuntaa ja sosiaalista kanssakäymistä kuin työssä käyvät.

Muutoksia rytmeihin aiheutuu siitä, että johonkin toimintoon käytetty aika vähenee tuntuvasti. Tällöin vapautuvalle ajalle ja ajankohdalle tulee muuta toimintaa. Käytäntöteorian mukaan käytännöt, toisin sanoen toimintokimput, edellyttävät syntyäkseen materiaalisia tuotteita, taitoja sekä näihin liittyviä symbolisia merkityksiä (Shove ym., 2012). Kun jokin näistä elementeistä muuttuu, myös käytäntö kokee muutoksen. Kotitöiden tekemisen väheneminen on hyvä esimerkki käytännön muuttumisesta. Työssäkäyvät naiset ovat vähentäneet kotitöiden tekemistä, ja tilalle on tullut lisää ansiotyötä ja sosiaalista kanssakäymistä, liikuntaa ja harrastuksia. Miehillä puolestaan näkyy kotitöihin osallistumisen lisääntyminen. Teknologinen kehitys on muuttanut kotitöihin liittyviä materiaalisia tuotteita ja käytäntöön liittyviä merkityksiä, ehkä myös taitoja. Mikroaaltouuni lämmittää valmiin ruoan nopeasti, eikä trikoovaatteita tarvitse silittää. Kulttuurin muutos itse tekemiseen suhtautumisessa sallii myös aterija- ja kotitalouspalvelujen oston (Varjonen, Aalto & Leskinen, 2007; Varjonen & Aalto, 2010).

Koska työssäkäyvät suurten ikäluokkien naiset ovat paremmin koulutettuja kuin eläkkeellä olevat, taustalla saattaa olla myös Southertonin (2006) oletus koulutuksen vaikutuksesta käytäntöihin. Korkeasti koulutetut haluavat varata aikaa kulttuurin kulutukseen ja spontaaniin toimintaan, kun taas vähemmän koulutetut pitävät perinteisissä käytännöissä, tässä tapauksessa kotitöissä.

Teknologinen kehitys on muuttanut myös työelämää tuoden mukanaan sähköpostit ja etätyömahdollisuudet. Osittainen kotona työskentely onkin melko yleistä 15–64-vuotiailla korkeasti koulutetuilla palkansaajilla. Itsensä työllistävästä 49 ja työnantajayrittäjästä 66 % oli työskennellyt osittain kotona vuonna 2010 (Ojala & Pyöriä, 2013, 57). Tämä ei kuitenkaan näy tässä pitkän aikavälin tarkastelussa, jossa 55–64-vuotiailla merkittävimmät muutokset ansiotyön ja kotitöiden päivään sijoittumisessa ovat tapahtuneet jo pari vuosikymmentä sitten eli vuosien 1987 ja 1999 välillä. Muutokset liittyvät elinkeinoelämän rakenteisiin eli maataloudenharjoittajien osuuden pienenemiseen väestössämme siinä määrin, että hei-

dän ajankäyttönsä ei enää vaikuta koko väestön (tässä tapauksessa kaikkien 55–64-vuotiaiden) keskiarvoihin. Muutos näkyy ennen kaikkea rytmien muutoksena: maatalous- ja erityisesti karjanhoitotyö sijoittui aikaiseen aamuun ja alkuiltaan, mikä pidensi päivittäistä työaika. Vuosien 1999 ja 2009 työaika sijoittuu lyhyemmälle aikavälille kuin aikaisemmin, huolimatta esimerkiksi kaupan aukioloaikojen pitenemisestä. Erityisen suuri muutos on viikonlopun ajankäytössä, jossa vuonna 1979 on runsaasti ansiotyötä sekä miehillä että naisilla toisin kuin vuonna 2009.

Tässä artikkelissa ei ollut mahdollista käsitellä viikonlopun rytmejä ja niiden eroja yksityiskohtaisesti. Viikonloppuja koskevat analyysit osoittavat, että työssäkäyvien viikonloput täyttyvät runsaammasta aktiivisesta vapaa-ajasta eli sosiaalisesta kanssakäymisestä, liikunnasta ja harrastuksista kuin arkipäivät. Kotitöitä tehdään myös jonkin verran enemmän kuin arkipäivinä. Myös eläkkeellä olevat viettävät vapaa-aikaa enemmän viikonloppuna kuin arkena. Kotityöt vertautuvat ehkä ansiotyöhön, josta pidetään vapaata viikonloppuisin.

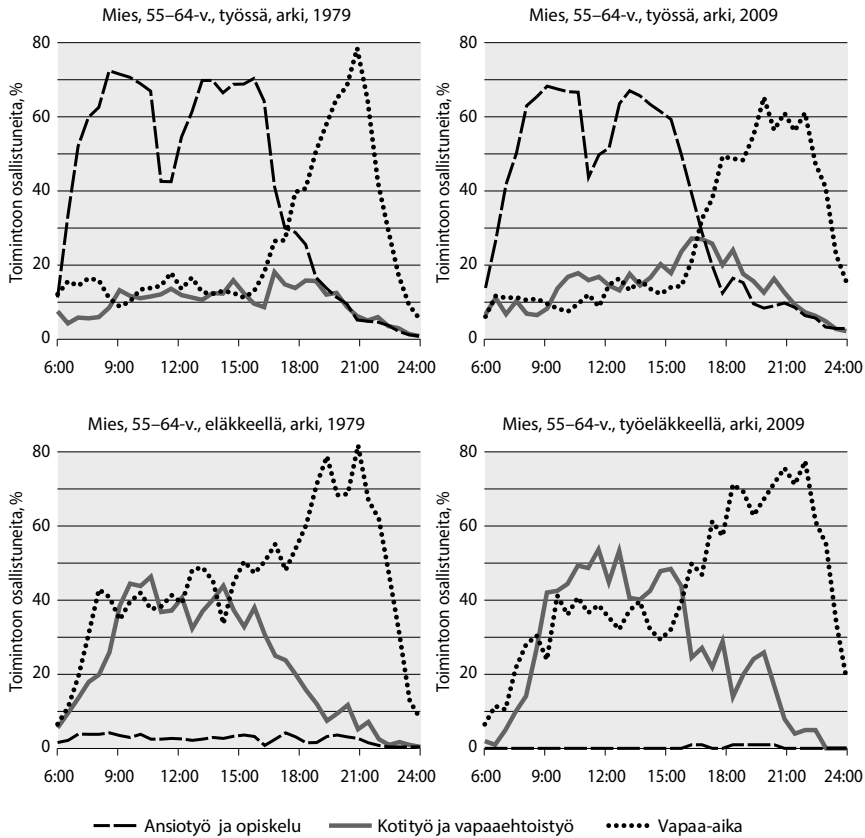
5.2 Rytmien yhdistelmien analyysi

Ås (1978) jaotteli ajan instrumentaaliseen eli välineelliseen ja toisaalta ekpressiiviseen eli ilmaisulliseen aikaan, jolloin tyydytetään aitoja tarpeita. Vapaa-aika nähdään aitoja tarpeita tyydyttävänä, koska kukin voi silloin tehdä sitä, mikä itsestä tuntuu hyvältä, olipa se passiivista tai aktiivista toimintaa. Välineelliset toiminnot puolestaan ovat taloudellisesti tuottavia. Niitä ovat ansiotyö, vapaaehtois- ja kotityö. Siirtyminen ansiotyöstä eläkkeelle nähdään ongelmana taloudellista tuottavuutta korostavassa yhteiskunnassamme, joten on tarpeen tutkia, miten tuottavien toimintojen määrä muuttuu eläkkeelle siirryttäessä.

Kuvioihin 7 ja 8 on koottu ansiotyön, kotityön ja vapaa-ajan kollektiiviset rytmit vuosilta 1979 ja 2009. Kuvioiden avulla voidaan tarkastella, miten näiden toimintojen keskinäinen suhde muuttuu eläkkeelle siirryttäessä. Näissä kuvioissa työhön, vapaa-aikaan ja kotitöihin kuluva aika on kokonaisuudessaan mukana eli työmatka on liitetty työaikaan, vapaa-ajan matkat vapaa-aikaan ja kotitöihin liittyvät matkat on yhdistetty kotitöihin. Kuvioihin ei ole liitetty henkilökohtaisiin toimintoihin (ruokailu, hygienia, nukkuminen) liittyviä rytmikäyriä. Sen vuoksi episodikohtaiset osallistumisosuudet eivät summaudu sataan.

Kuviosta 7 ilmenee, että vuonna 1979 työssä käyvät miehet siirtyivät työn jälkeen viettämään vapaa-aikaa, joka nousi vallitsevaksi toiminnoksi klo 17.30 aikaan. Kotitöitä teki noin joka kuudes mies klo 16.30. Vuonna 2009 kaikki kolme rytmikäyrää risteävät klo 16.30, mikä tarkoittaa, että lähes saman verran eli noin 30 % miehistä osallistuu tuolloin ansiotyöhön, kotitöihin tai vapaa-ajan viettoon. Sen jälkeen vapaa-aika nousee vallitse-

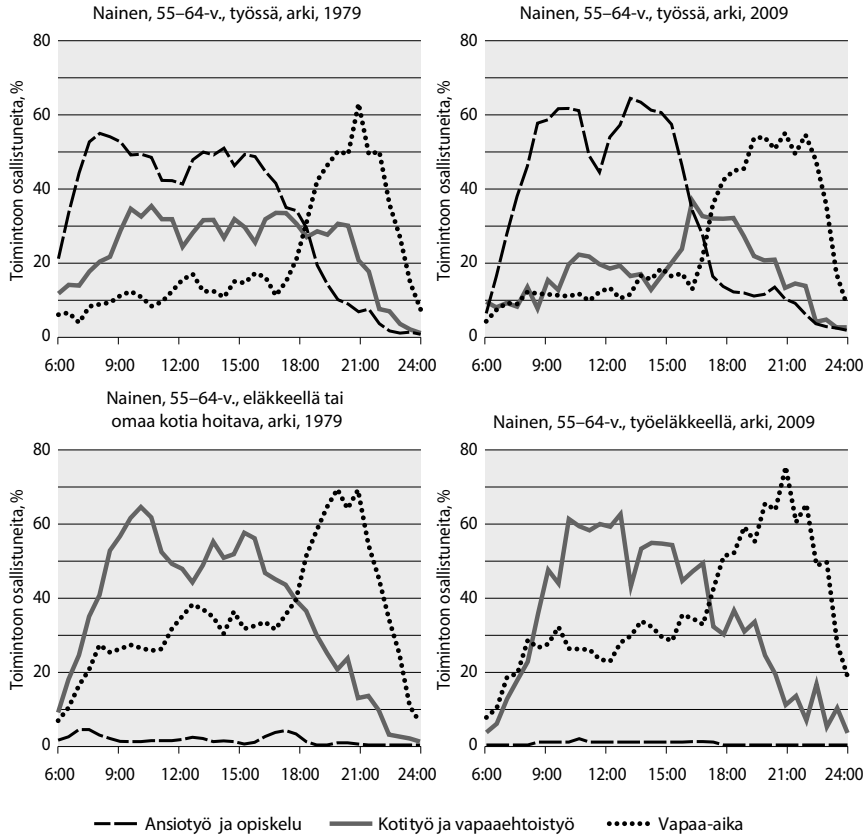
Kuvio 7. Työelämässä ja eläkkeellä olevien miesten työn ja vapaa-ajan rytmit 1979 ja 2009

vaksi toiminnoksi ansiotyön sijaan. Kotityöt eivät kuitenkaan nouse missään vaiheessa vallitsevaksi toiminnoksi. Eläkkeellä olevilla miehillä kotityöt ja vapaaehtoistyö nousevat jotakuinkin yhtä yleisiksi toiminnoksi vapaa-ajan kanssa, ja vuonna 2009 sitä jopa yleisemmäksi alkuiltapäivään saakka, jonka jälkeen vapaa-ajan vietto nousee vallitsevaksi kollektiiviseksi toiminnoksi.

Kuviossa 8 esitetään vastaavasti naisten kollektiiviset työn ja vapaa-ajan rytmit. Työssäkäyvien naisten rytmi on muuttunut selvästi vuodesta 1979 vuoteen 2009. Vuonna 1979 kotityön osuus oli huomattavasti suurempi ja ansiotyön osuus vastaavasti pienempi. Vuonna 2009 naisten kollektiiviset työn ja vapaa-ajan rytmit muistuttavat hyvin paljon miesten vastaavia. Selityksiä miesten ja naisten erojen tasoittumiseen voi etsiä sukupolvien omaksumista itse tekemisen käytännöistä sekä miesten ja naisten rooleihin liitettyistä käsityksistä eri vuosikymmeninä. Vuoden 1979 tut-

Kuvio 8. Työelämässä ja eläkkeellä olevien naisten työn ja vapaa-ajan rytmit 1979 ja 2009

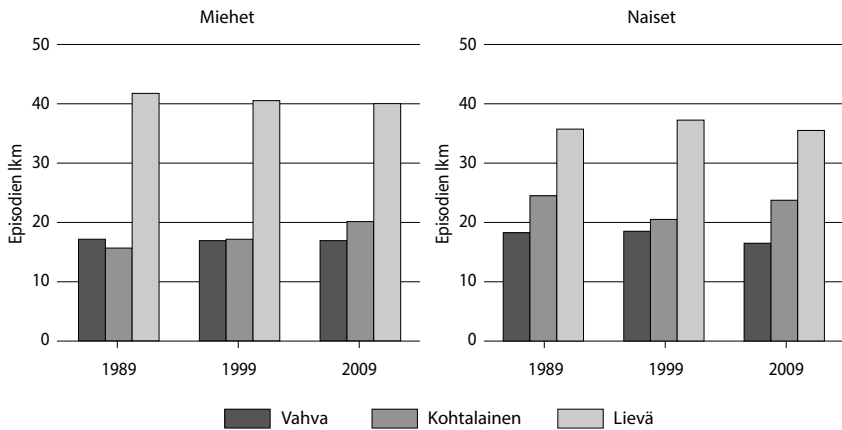
kimuksen kohdejoukko oli syntynyt 1900-luvun ensimmäisinä vuosikymmeninä, jolloin käsitykset miesten ja naisten työnjaosta varsinkin maataloudessa olivat hyvin erilaiset kuin sodan jälkeisellä suurten ikäluokkien sukupolvella.

Eläkkeellä olevien naisten kollektiivisissa työn ja vapaa-ajan rytmeissä erot vuosikymmenten välillä ovat yllättävänkin vähäiset.

Kuvioiden 7 ja 8 avulla voidaan tarkastella vielä, näkyykö kulttuurinen muutos vapaa-aikaa suosivaan suuntaan (esim. Kangas, 1992) tutkimuksemme kohteena olleiden 55–64-vuotiaiden ikäryhmissä. Tarkastelen yksinkertaisesti sitä, mihin kellonaikaan vapaa-aika nousee vallitsevaksi kollektiiviseksi rytmiksi ja millaisia muutoksia siinä on nähtävissä vuosien 1979 ja 2009 välillä.

Vuonna 1979 osallistuminen työhön ja vapaa-aikaan risteytyi klo 18 naisilla ja klo 17:30 miehillä. Vuonna 2009 vapaa-aika nousi vallitsevaksi toi-

Kuvio 9. Kollektiivisuutta osoittavien episodien lukumäärät päivää kohti, 1987–2009

minnoksi tuntia aikaisemmin sekä miehillä että naisilla. Eläkkeellä olevien miesten kotityö oli suurin piirtein yhtä yleistä kuin vapaa-aika aina klo 14.30 asti vuonna 1979. Kolme vuosikymmentä myöhemmin miehet olivat lisänneet kotitöiden ja vapaaehtoistyön tekemistä, mistä syystä vapaa-aika nousee vallitsevaksi toiminnoksi myöhemmin, vasta klo 16. Naisilla muutokset ja erot ovat jälleen kerran pienemmät kuin miehillä. Eläkkeelle siirtyneet naiset ovat korvanneet ansiotyöstä jääneen ajan koti- ja vapaaehtoistyöllä lähes kokonaan ja vapaa-aika nousee kollektiiviseksi toiminnoksi samaan aikaan kuin ansiotyössä olevilla eli klo 16.30–17 aikaan vuonna 2009. Vapaa-ajan alkaminen oli aikaistunut vuodesta 1979 puolella tunnilla. Tämän sinänsä varsin karkean mittarin perusteella ei siis voi sanoa, että vapaa-aika olisi vallannut merkittävästi tilaa muilta toiminnoilta 55–64-vuotiaiden ikäryhmässä, vaikka se olikin lisääntynyt työssäkäyvien keskuudessa ja eläkkeellä olevilla naisilla. Eläkkeellä olevilla miehillä muutos oli kuitenkin päinvastainen.

5.3 Rytmien vahvuuden muutos

Yksilöllistyminen ja vanhojen normien heikentyminen ovat jälkiteollisen yhteiskunnan tunnuspiirteitä. Yhteisiin käytäntöihin sitoutumisen arvelaan heikentyneen. Sen mukaan voidaan olettaa, että myös yhtenäiset tavat ruoka- ja nukkumisajoissa ynnä muissa toiminnoissa olisivat murentuneet ja kukin noudattaisi omia rytmejään. Seuraavassa pohdin, miten tämän aineiston avulla voisi tutkia, onko tässä tapahtunut muutosta vuosikymmenien kuluessa. Edellä esiteltyjen tulosten mukaan näyttää siltä, että muutokset päivärytmeissä ovat olleet verrattain pieniä. Halusin kuitenkin saada muutoksesta myös numeerista näyttöä. Sille, miten selvästi toimin-

not ajoittuvat samoihin kellonaikoihin, määrittelimme kolme astetta, kuten luvussa 2.1 on kuvattu: Episodit, jolloin johonkin toimintoon osallistui vähintään 40 % 55–64-vuotiaista, nimettiin *vahvaa* yhteistä rytmiä osoittaviksi episodeiksi. Esimerkiksi 64 % työelämässä olevista miehistä nukkui viikonlopun aamuna klo 6. Tämä osoitti nukkumisen vahvaa yhteistä rytmiä. Vastaavasti *kohtalaista yhteistä rytmiä* osoitti, jos jonakin episodina 25–39,9 % kohderyhmästä osallistui toimintoon, ja *lievää yhteistä rytmiä* puolestaan, jos jonkin episodin aikana 15–24,9 % osallistui tiettyyn toimintaan. Tätä pienempiä osallistumisosuuksia ei laskettu kollektiiviseksi rytmiksi. Tarkasteltavana oli kaikkiaan 325 episodina päivää kohden (9 toimintoluokkaa kertaa 36 episodina).

Selviä yhteisiä rytmejä esiintyi pääasiassa nukkumisen, ansiotyön, kotityön, aktiivisen vapaa-ajan (liikunta, harrastukset, sosiaalinen kanssakäyminen) ja passiivisen vapaa-ajan (lukeminen, radion, musiikin kuuntelu, television katselu, oleilu) yhteydessä. Yhteisyyden määrän muutoksen osoittamiseksi laskin kutakin rytmin yhteisyyden astetta osoittavien episodien määrän eri vuosina. Jätin vuoden 1979 tarkastelun ulkopuolelle, koska silloin aineisto koottiin vain syys-marraskuussa. Pelkät syyskuukaudet muodostavat todennäköisesti homogeenisemmän aineiston kuin koko vuoden ajalta koottu ajankäyttöaineisto, johon sisältyvät kesälomat ja juhlayhät. Kuviossa 9 esitetään vahvaa, kohtalaista ja heikkoa kollektiivisuutta osoittavien episodien keskimääräiset lukumäärät päivää kohti miehillä ja naisilla. Keskiarvot on laskettu sekä työssä että eläkkeellä olevien arjen ja viikonlopun kollektiivista rytmiä osoittavista episodeista.

Toimintojen kollektiivisen rytmin vahvuudessa ei näytä tapahtuneen suurta muutosta vuosikymmenien kuluessa, mutta joitakin pienempiä muutoksia voidaan havaita. Lievää kollektiivisuutta kuvaavia episodeja on eniten sekä miesten että naisten toiminnoissa. Niiden määrä vähenee lievästi vuoden 1987 ja 2009 välillä miehillä, mutta naisilla ei näy selvää muutosta. Kiinnostava ero on miesten ja naisten välillä vahvaa ja kohtuullista kollektiivista rytmiä osoittavissa tuloksissa. Miehillä vahvaa rytmiä osoittavien episodien määrä on suurin työelämässä olevilla miehillä arkipäivinä, mikä tuntuu luonnolliselta, koska työ määrittää rytmiä. Sen sijaan naisilla kohtalaisen ja vahvan rytmin ero on pienempi, mutta systemaattinen siten, että vahvaa rytmiä esiintyy vähemmän kuin kohtuullista sekä arkena että viikonloppuna kaikkina tarkasteluajankohtina. Voidaan tulkita, että naisilla on jonkin verran selvemmat kollektiiviset rytmit kuin miehillä. Tapa, jolla olemme kollektiivisuuden määritelleet, ei kuitenkaan osoita, että yhteiset rytmit olisivat heikentyneet merkittävästi 55–64-vuotiailla.

6 Tulosten luotettavuuden tarkastelua ja pohdintaa

Rytmien tutkimissuunnitelma osoittautui varsin kunnianhimoiseksi. Aineisto ositettiin 32 erilaiseen osaan, joille kaikille tehtiin rytmianalyysit erikseen: työelämässä oleville, eläkkeellä oleville, arkipäiville, viikonlopun päiville, miehille ja naisille. Tulokset osoittivat, että rytmit olivat todellakin erilaisia arkena ja viikonloppuna, miehillä ja naisilla sekä työssä olevilla ja eläkeläisillä. Jos olisimme kuvanneet vain miesten rytmit ja naisten rytmit erottelematta viikonpäiviä tai jopa vain työssä olevien ja eläkkeellä olevien rytmit, olisimme saaneet yleiskuvan rytmeistä. Millainen se olisi, emme voi tietää, mutta oletettavasti rytmit erottautuisivat heikommin, koska keskiarvot muodostuisivat paljon suuremmasta joukosta erilaisia tilanteita ja käytäntöjä.

Toinen pohdinnan arvoinen seikka on käytetty toimintoluokitus. Pääosin on noudatettu Åsin (1978) laatimaa luokitusta, jossa aika on luokiteltu sopimukseen perustuvaan, sitoutumiseen perustuvaan, vapaaseen aikaan ja välttämättömään henkilökohtaisiin tarpeisiin perustuvaan aikaan. Jos vapaa-aika tai kotityö olisi luokiteltu yksityiskohtaisemmin, olisivatko rytmit voineet muodostua eri lailla? Aineiston prosessoinnin yhteydessä tehdyt havainnot osoittivat, että näin olisi ollut. Jos olisi kuvattu erikseen radion kuuntelun ja television katselun rytmejä, voitaisiin nähdä, että radion kuuntelu oli paljon yleisempää aamuisin vuonna 1979 ja että aamutelevision katselu on yleistynyt vasta 2000-luvulla. Sosiaalinen kanssakäyminen on muuttunut enemmän kuin muu aktiivinen vapaa-aika kännyköiden yleistyttyä 1990-luvulla. On kuitenkin todettava, että kovin yksityiskohtainen toimintojen luokittelu olisi tuottanut tuloksiin enemmän satunnaisvaihtelua sen vuoksi, että osallistujien määrät olisivat jääneet pieniksi useiden episodien kohdalla. Tämän tutkimuksen tavoitteena oli luoda kokonaiskuvaa rytmien muutoksista, joten yksittäisten toimintojen tarkasteluun ei pyritty.

Vuoden 1979 aineistossa eläkeläisten ryhmä rajattiin eri tavoin kuin muiden vuosien aineistoissa sen vuoksi, että tuolloin työeläkkeellä olevien määrä jäi kovin pieneksi. Vanhuuseläkkeen ikäraja oli 65 vuotta, ja sen vuoksi pääasiallinen eläkkeellesiirtymisen väylä oli työkyvyttömyyseläke. Analyysit tehtiin myös tälle pienelle työeläkeläisten ryhmälle, jotta voitiin tarkistaa, tuottiko rajaus erilaisen kuvan rytmeistä. Kuten oli odotettua, rytmikuvissa näkyi pienen numeruksen aiheuttamaa ”sahausta” eli suurten ja pienten osallistumisosuuksien suurta vaihtelua. Lisäksi osoittautui, että työeläkeläiset tekivät vähemmän kotitöitä kuin muulla eläkkeellä olevat tai omaa kotia hoitavat. Muutoin näiden molempien ryhmien yleiskuva oli varsin samanlainen.

Analyysit osoittivat myös, että rytmit olivat muuttuneet verrattain vähän vuosikymmenten kuluessa, vaikka yleinen käsitys on, että maailma muuttuu kovaa vauhtia. Näyttää siltä, että rytmit muuttuvat enemmän

yksittäisten toimintojen kohdalla, mutta yleiskuva muuttuu vain vähän. Mitkä seikat saavat ihmiset sitoutumaan käytäntöihin vuosikymmenestä toiseen, niin että päivärytmit pysyvät pääosin samanlaisina? Ovatko kyseessä sukupolvet, jotka ovat omaksuneet samanlaisen elämänfilosofian: pitää olla toimelias? Sotasukupolvella (1979-aineisto) ja jälleenrakentaja-sukupolvella (1987–88-aineisto) ei muuta vaihtoehtoa ollutkaan, sillä työtä helpottavia koneita ja laitteita ei ollut heidän aikuistuessaan. Vielä sodan jälkeen syntyneet suuret ikäluokatkin, jotka ovat vuoden 2009 aineiston 55–64-vuotiaita, tekivät työtä nuoresta asti eikä yhteiskunta tarjonnut paljoakaan ilmaiseksi. Vai voisiko selitystä etsiä rytmittyneistä käytännöistä itsestään? Ovatko arjen rytmit jotakin niin olennaisesti elämäämme liittyvää, inhimillistä, että ne muodostuvat fysiologisten ja sosiaalisten rakenteiden mukaisesti ja niistä halutaan pitää kiinni silloinkin, kun sopimukseen perustuvia ansiotyötä tai koulua ei ole niitä edellyttämässä? Rytmit tuovat ennakoitavaa vaihtelua elämään.

LÄHTEET

- CILVERS, R., CORR, S. & SINGLEHURST, H. (2010). Investigation into the occupational lives of healthy older people through their use of time. *Australian Occupational Therapy Journal*, 57, 24–33. DOI: 10.1111/j.1440-1630.2009.00845.x
- DUFVA, H. (2012). *Eläkkeelle siirtymisen kynnyksellä. Eläkkeellesiirtymisilmion monitasoinen tarkastelu* (Dissertation in Social Sciences and Business Studies 35). Publication of the University of Eastern Finland. Kuopio.
- Eläketurvakeskus (2006). *Vuoden 2005 työeläkeuudistus*. Haettu 16.1.2013 osoitteesta http://www.etk.fi/fi/service/eläkekeuudistus_2005/1164/eläkekeuudistus_2005
- Eläketurvakeskus. *Taskutilasto 2011*. Haettu 31.10.2012 osoitteesta http://www.etk.fi/fi/gateway/PTARGS_o_2712_459_440_3034_43/http%3B/content.etk.fi%3B7087/publishedcontent/publish/etkfi/fi/julkaisut/tilastojulkaisut/taskutilasto/taskutilasto_20112_7.pdf
- Eläketurvakeskus & Kela (2012). *Tilasto Suomen eläkkeensaajista 2011*. SVT Sosiaaliturva 2012. Helsinki.
- Eläketurvakeskus & Keva (2013). *Suomen työeläkkeensaajat ja vakuutetut 2011*. SVT Sosiaaliturva 2013. Helsinki.
- GLORIEUX, I., LAURIJSEN, I., MINNEN, J., & VAN TIENOVEN, T.P. (2010). In Search of the Harried Leisure Class in Contemporary Society: Time-Use Surveys and Patterns of Leisure Time Consumption. *Journal of Consumer Policy*. DOI 10.1007/s10603-010-9124-7.
- JÄRNEFELT, N., KAUTTO, M., NURMINEN, M. & SALONEN, J. (2013). *Työurien pituuden kehitys 2000-luvulla* (Eläketurvakeskuksen raportteja 1/2013). Helsinki.
- KANGAS, O. (1992). Eläkepolitiikan tila ja tulevaisuus. Teoksessa: O. Riihinen (toim.), *Sosiaalipolitiikka 2017* (s. 479–494). Helsinki: Sitra ja WSOY.
- KANNISTO, J. (2012). *Eläkkeellesiirtymisikä Suomen työeläkejärjestelmässä* (Eläketurvakeskuksen tilastoraportteja 2/2012). Helsinki.
- Kelan tilastollisen vuosikirjat 1996, 2000 ja 2010. Haettu 31.10.2012 osoitteesta http://www.kela.fi/tilastojulkaisut_kelan-tilastollinen-vuosikirja
- NIEMI, I. (2009). Eläkeläisten taloudellinen ja sosiaalinen aktiivisuus. Teoksessa: P. Koistinen (toim.), *Työn hiipuvat rajat* (Tutkimuksia 251) (s. 29–41). Helsinki: Tilastokeskus.
- OJALA, S. & PYÖRIÄ, P. (2013). Kotona työskentelyn yleisyys ja seuraukset: Suomi eurooppalaisessa vertailussa. *Työpoliittinen aikakauskirja* (1), 53–64.

- PÄRNÄNEN, A. (2011) *Organisaatioiden ikäpolitiikat: strategiat, instituutiot ja moraali* (Tutkimuksia 255). Tilastokeskus: Helsinki.
- PÄÄKKÖNEN, H. & HANIFI, R. (2011). *Ajankäytön muutokset 2000-luvulla*. Elinolot. Helsinki: Tilastokeskus.
- ROOS, J.-P. (1985). *Elämäntapaa etsimässä* (Tutkijaliiton julkaisusarja 34). Helsinki: Tutkijaliitto.
- SHOVE, E., PANTZAR, M. & WATSON, M. (2012). *The dynamics of social practice*. Everyday life and how it changes. London: Sage.
- SOUTHERTON, D. (2006). Analysing the temporal organization of daily life: social constraints, practices and their allocation. *Sociology*, 40(3), 435-454. DOI:10.1177/0038038506063668.
- WARDE, A. (2005). Consumption and theories of practice. *Journal of Consumer Culture*, 5(2), 131-153.
- VARJONEN, J., AALTO, K. & LESKINEN, J. (2005). *Kotityön markkinat* (Sitran raportteja 45). Helsinki.
- VARJONEN, J., AALTO, K. & LESKINEN, J. (2007). *Täsmällistä, ammattitaitoista ja edullista – kuluttajapalautetta kotitalouspalvelumarkkinoille* (Kuluttajatutkimuskeskuksen julkaisuja 2/2007). Helsinki.
- VARJONEN, J. & AALTO, K. (2010). *Kotitalouksien palkaton tuotanto ja ostopalvelujen käyttö* (Kuluttajatutkimuskeskuksen julkaisuja 2/2010). Helsinki.
- YLIKÄNNÖ, M. (2008). Eläkeläisten ajankäyttö ja sen muutokset 1990-luvulla. Teoksessa: E. Tuominen (toim.), *Näkökulmia eläkeläisten hyvinvointiin – toimeentulosta kulutukseen ja ajankäyttöön* (Raportteja 4/2008) (s. 65–95). Helsinki: Eläketurvakeskus.
- Ås, D. (1978). Studies of Time-Use Problems and Prospects. *Acta Sociologica*, 21(2), 125–141.